

בית מדרש גבוה ללכהנים

ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק שיבנה בב"א

גליון תקופתי היו"ל ע"י בית מדרש גבוה לכהנים' לחיזוק לימוד הלכות עבודת ביהמ"ק / גליון 49 / חודש אלול

היתה כאלמנה - כאשה שהלך בעלה ודעתו לחזור אליה

כאשה שהלך בעלה ודעתו לחזור. ומביא הש"ס עוד ב' מקראות אשר לפי הנראה הם קללות ח"ו, ודריש רב כי גם הם לברכה, ובהם נראה מחשבתו יתברך לטובה עלינו והמרחק הוא לתכלית הקירוב, ובוזה נגלה לנו כי גם בהיות ירושלים כאלמנה לא גברה ההתרחקות מאתה ח"ו, על כן בטוחים אנחנו כי יוסיף ויקרבנו אליו באהבה שלימה עולמית, וזה שאמר ר"ש בר נחמני טובה קללה שקללן אחיה השילוני מברכה שברכן בלעם הרשע, בלעם ברכן בארז, כי הארז קשה הוא מצד עצמו, אבל אין שרשיו מרובין, על כן אם יעמוד עליו רוח קשה עוקרתו והופכו על פניו, ועל זה המשיל בלעם הרשע את ישראל לארז, ונעתרות נשיקות שונא (משלי כז, ו), כי הגבורה והקשיות מצד עצמן חסרון הוא, כי עלולין לעקור ח"ו מרוח קשה, כיון שמחמת קשיותו א"א להלוך ולבא עם הרוחות. אבל אחיה השילוני קללן בקנה, וברכה הוא, כי כל הרוחות לא יזינו ממקומו, כן כל הנסיונות אשר יעבורו עלינו בגולה לא יזיו אותנו ממקומנו, ושתולים בבית ה', ואמר עוד ולא עוד אלא שזכה קנה לכתוב בו ספר תורה, כי מפני שהוא רך מוכשר הוא לעשות ממנו קולמוס לכתוב ספר תורה, כן ישראל על ידי רכותן בגולה וכופפין ראש לכל גל וגל יוכשרו לזה שע"י יתגלה התורה בכל מצפוניו לעת הגאולה, ותרבה הדעת ויכירו וידעו כל ברואיו יתברך את כבודו בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, ועל זה

בגמ' בתענית (דף כ.). איתא: היתה ירושלים לנדה ביניהם, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה. כנדה, מה נדה יש לה היתר - אף ירושלים יש לה תקנה. היתה כאלמנה, אמר רב יהודה: לברכה, כאלמנה - ולא אלמנה ממש, אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים, ודעתו לחזור עליה.

ודברים נפלאים ראיתי שכתב הקרן אורה שם וז"ל: היתה ירושלים לנדה כו' אמר רב יהודא כו' לברכה. יש לדקדק הא קרא דהיתה כאלמנה נאמר תחילה, ואמאי לא דריש אותו תחילה, ונראה כי רב בכל דבריו ביאר לנו סדר הגלות, על מה הוא כוונתו ומחשבתו יתברך אלינו לטובה, והנה עיקר הגורם תחילה לימי הגלות הוא בעווננו, כי פנו אליו יתברך עורף ח"ו, ורחקו מעליו חס ושלום, והמשל בזה הוא אשה בנדתה, כי ההתרחקות מאישה הוא מצדה מחמת טומאתה, וכאשר גבר החטא אז אמרה שכוונתו יתברך אלכה ואשובה אל מקומי, וגם הוא נתרחק כביכול, ועל שתי אלו אמר הכתוב היתה ירושלים לנדה, וכיון על המרחק אשר מצידה, והיתה כאלמנה יכוין על ההתרחקות שכינתו יתברך, ולזה מפרש רב דשתיהם לברכה, היתה ירושלים לנדה, מה נדה יש לה תקנה, כי אין טומאתה לעולם, אלא סופה ליטהר, כך ירושלים יש לה תקנה, כי סופה שתשוב אל ה' באמצעות ימי הגלות, וכמו שנאמר בצר לך כו' ושבת עד כו' וכאשר ישובו הם וידרשו את ה' אז גם הוא ישוב להטיב לנו ולשכון בתוכנו כמו שנאמר (דברים ל, ג) ושב ה' אלהיך את שבותך, יכוין בו על שובתך, היינו על ידי שובכם לשחר אותו ולבקשו אז גם הוא ישוב עליכם, ויהיה אז הקריבות והיחוד משני הצדדים יחוד ואהבה עולמית, וזה שאמר היתה כאלמנה לברכה,

הויכוח נתווכחו
הקיסר עם ר'
יהושע
חנניא, קיסר
אמר כמה עזה
היא השה כו',

לתגובות הערות והארות בכל נושאי
הגליון ולקבלת הגליון במייל ניתן לפנות
לטל' 0504166339 או במייל
K0504166339@gmail.com
לשותפות ותרומות ניתן לתרום במכשירי
נדריים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים'

כו', יכוין לתלות הגבורה מצד עצמן כדברי בלעם הרשע, וח"ו בסוף יבא רוח קשה כו', אבל ר"י השיב לו כמה גדול כחה של הרועה, כי אנו אין לנו כח וגבורה מצד עצמנו ובשם ה' בטחנו והוא יהיה לנו לישועה לעולם.

עוד נציין את ביאורו של הגר"ח"ק בספרו "טעמא דקרא" עפ"מ דאיתא בכתובות ק"ז. דמי שהלך למדינת הים אין פוסקין מזונות לאשתו לפי שאין אדם מניח ביתו ריקן. וא"כ י"ל, דכך היה גם בחורבן בית ראשון שהקב"ה לא הניח את ביתו דהיינו את כלל ישראל ריקן, דנבוכדנצר הניח את החרש והמסגר דהיינו את תלמידי החכמים שהגלה אותם לבבל (עיין בגיטין פ"ח ע"א), וכן היה בחורבן בית שני שהניחו את יבנה וחכמיה וכן בכל הדורות שהיו התנאים והאמוראים וחכמי התורה שבכל דור ודור ולהכי כתיב "כאלמנה" ולא אלמנה ממש.

ורבנו בחיי בספרו ספר כד הקמח (נר חנוכה) כותב: קבלה בידינו שהגאולה העתידה עתידה שתהיה בדמיון גאולת מצרים כשם שמצינו קריעת ים סוף בגאולת מצרים כן תמצא בגאולה העתידה (ישעיה יא) והחרים ה' את לשון ים מצרים והניף ידו על הנהר בעים רוחו וגו', וכתוב והיתה מסלה לשאר עמו אשר ישאר מאשור כאשר היתה לישראל ביום עלותו ממצרים, הרי זה מעיד שבגאולה העתידה עתיד הקדוש ברוך הוא לתת בים דרך כמו שהיה ביציאת מצרים ועוד כתיב (שם כג) כאשר שמע למצרים יחילו כשמע צור. וזה מפורש שבדמיון גאולת מצרים תהיה גאולתנו העתידה שהרי צור מלכות ארם היא לפי שהוא חסר ואומר צר כתיב ודרשו ז"ל כל צר שבמקרא חסר וא"ו במלכות הרשעה הכתוב מדבר וכל צור מלא בצור המדינה הכתוב מדבר. כשם שמצינו במשה המושיע הראשון שגדלתו בתיה בת פרעה בתוך פלטרין שלו ומשם יצא והחריבו וכמ"ש הכתוב (יחזקאל כח) ואוציא אש מתוכך היא אכלתך כן תמצא למושיע האחרון שיתגלה במהרה בימינו שהוא עתיד לצאת מתוך מטרפולין של רומי ומחריבה, הוא שנתנבא ישעיה ע"ה (שם כז) שם ירעה עגל ושם ירבץ וכלה סעיפיה. ועל כן כשאנחנו בגלות ראוי לנו לסבול הצרות המתרגשות עלינו ולהתפלל להקב"ה שיתן לנו כח לסבלן ושיהיה בטחוננו בו שהכל לטובתנו וכמו שאמרו רז"ל צדיקים תחלתן יסורים וסופן שלווה, וראוי לנו לתת אל לבנו כי אם הקדוש ברוך הוא קצף עלינו ובגלותנו לא מאסנו שכך העידה תורה (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וגו', ירמיה ע"ה אפילו בשעת הפורענות לא אמר אלא (איכה א) היתה כאלמנה ולא אלמנה ממש אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים ודעתו לחזור אליה. וכמו שאירע לנו בשעבוד מצרים שסבלנו כמה יסורין וכמה שעבוד ועינוי והקב"ה ברחמיו הרבה נפלאותיו ומופתיו בפרעה ובכל מצרים והוציאנו ביד רמה כן הוא עתיד לעשות בגלות המחודש הזה מכל שאר הגליות אשר סבלנו בדורות שעברו כמה צרות וכמה יסורין וגזרו עליהם כמה גזירות מחודשות וכמה מיני שמדים וכמה מישראל שמסרו עצמם להריגה על יחוד הש"י על אחת כמה וכמה שעתיד הקדוש ברוך הוא לכפול שכרנו ולחדש נסים ונפלאות לעיני הגוים יותר ויותר מביציאת מצרים, ולפיכך תמצא ביעקב אבינו השלישי באבות שהיו כל עניניו ומקריו רמז לגלות השלישי הזה אחר שעברו עליו כמה צרות עם עשו הרשע ועם השר שלו, שהתגבר באחרונה עם הכל וניצל מכל הצרות ההם ואמר בו הכתוב (בראשית לג) ויבא יעקב שלם, וההבטחה הזו בעצמו מצינו לדניאל שבישר לישראל בכל ימי הגלות הארוך הזה יהיו מחזיקים באמונתם וכל הצרות והתלאות והיסורין שראוין להגיע לנו בגלות כמו שאמר (דניאל א) ונכשלו בחרב ובלהבה ובשבי ובבזה ימים, אין היוק אותם הצרות דבק כמו הרקיע שאורו זהיר ובהיר ואין החשך דבק בו והוא שכתוב (שם יב) והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד.

יהא חלקי ממעמידי בית המדרש (שבת קיח):

זכינו בימי בין הזמנים- אב לקיים את ישיבת בין הזמנים 'זכרון יוסף מתתיהו' ובה עסקו עשרות אברכים ובחורים בלימוד כל משניות סדר קדשים, הלימוד התקיים בשעות הצהריים בין השעות 16.00-18.30 של בין הזמנים שכידוע שבשעות אלו מעטים הם העוסקים בתורה, מכיון שרוב ישיבות הבין זמנים הם בשעות הבוקר, וכאן הלימוד היה בשעות שיש רפיון, ובודאי שזכות גדולה היא למאוד, זכינו אף לשמוע שיעור מיוחד במסגרת הישיבה מאת הרב יצחק זאב רוזנבלט שליט"א בדין נשים בתפילת ובקרוב מוסף- את השיעורים ניתן לשמוע בקו קול הלשון בקטגוריית בית מדרש גבוה לכהנים.

עלויות הישיבה היו גדולות מאוד, הרוצה להיות שותף וליטול חלק וזכות בלימוד נשגב זה, ניתן לתרום במכשירי נדרים עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים', וכן דרך הטלפון במס' 037630585 שלוחה 3763

תקציר מהלכות עבודת ביהמ"ק שנלמדו בבית מדרשנו

הקרי והידושי דינים בדיני קרבן עצים

מבואר מדבריו שלצאת לצורך שעה ולצורך מצוה שרי. והנה בחיל ערוך לנר כאן תמה על המבואר במנחות (ס"ה ע"א) כל העיירות סמוכות לשם מתכנסות לשם עיין שם במשנה שיוצאים במוצאי יום טוב ראשון של פסח לראות את קצירת העומר, והרי כולם היו בירושלים לקיים מצות לינה, ואיך מתכנסים.

ובהוספות מבנו שם כתב באורך ותו"ד הם שני תירוצים, דאין צריך להיות כל הלילה בירושלים, וביוצא ונכנס שרי, וגם שלצורך מצוה כאן לראות בקצירת העומר שרי לצאת מירושלים.

וכדבריו כתב בשפ"א שם במנחות: "ורחוק לומר דכיון דהעולים לרגל טעונים לינה אסורים לצאת מן העיר אפילו לפי שעה ולחזור מיד".

ג. כתב הרמב"ם שיחיד שהתנדב עצים או גזרין במערכה אסור באותו יום בהספד ותענית ובעשיית מלאכה ודבר זה מנהג.

כ"כ בפ"ו מהל' כלי המקדש ה"י.

וכתב בס' ארעא דרבנן (מהדורה קמא מערכת אות ה סימן קצח) דמשמע דס"ל דאפילו איסורא דרבנן ליכא. אמנם מדברי התוס' ריש פרק מקום שנהגו [פסחים ג ע"א ד"ה מקום] כתבו דמהירושלמי [פרק ד' דפסחים הלכה א', כה ע"א] משמע דאיסור עשיית מלאכה הוי דאורייתא. והר"ן בפרק הנזכר [טז ע"ב מדפי הר"ף ד"ה מקום שנהגו] כתב, ואפשר דמדרבנן הוא אלא דאסמכוה אקרא, מ"מ לכ"ע אינו מנהג לבד אלא איסורא נמי.

ובחידושי הגר"ז (עניינים סימן נו) ציין שבמל"מ תמה ע"ז ממה דאיתא בפ"ק דתענית דיום הבאת עצים דוחה ת"ב, ואי אמרת דאיסור התענית אינו אלא מנהג איך יתכן שנדחה התענית שהיא תקנת חכמים מפני המנהג. וצ"ע. וכתב דהנראה דהא דדוחה ת"ב אין זה מחמת האיסור של תענית והספד, רק עצם הדין יום טוב של אותו היום דוחה ת"ב, וכהא דאיתא בשו"ע דביום המילה דוחה ת"ב, והנראה מזה דכיון דלגב' נחשב אותו היום יום טוב נדחה לגב' ת"ב. וה"ה היום שמביא עצים כיון דאותו היום נחשב יום טוב ה"ז דוחה ת"ב. ואין זה כלל מחמת האיסור של תענית והספד, וניחא שפיר דברי הרמב"ם דאיסור התענית הוי רק מנהג, אבל מה דהוי י"ט הוא מדינא וזה דוחה ת"ב, וכמש"כ.

ד. נחלקו רבותינו הראשונים מה עושים בשיריים של העצים דיש דס"ל שהשיריים קרבין לעצמן, ויש שכתב שהשיריים של העצים הם לכהנים.

בתוספות (שם ד"ה לדברי רבי) כתבו שהשיריים קרבין לעצמן, וז"ל: ואם תאמר ומה קמיצה שייך בעצים הא אין בהם

א. האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזרים עביין כמחוקות וארכן אמה, הרי עלי עץ מביא גזר אחד ארכו אמה, ואם רצה להביא דמי העצים יביא. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות (פרק טז הלכה יג).

ב. כל מי שמביא קרבן אפילו עצים היה טעון לינה בירושלים ולא היה יוצא עד למחר.

כן הוא בפסקי תוספות (ראש השנה פרק א - ארבעה ראשי שנים אות ז): לינה דאסור לצאת כל שבעת ימי החג וכן מביאי קרבן טעונין לינה לילה אחת אפילו עופות ומנחות יין לבונה עצים וביכורים. ד"ה מה: דף ה ע"א.

וכן הוא בתוס' בסוכה מזו. [ויש שכתבו שהמביא קרבן ואינו בעליו אף בו נוהג חיוב לינה, ולדעתם מטעם זה המביא קרבן - עצים חייב בלינה, אף על פי שאין הוא הבעלים של הקרבן - שהרי עליו למסרו לציבור, לסוברים כן - מכל מקום כיון שהוא זה שמביאו, חייב בלינה, אך יש דס"ל שהמביא קרבן ואינו בעליו, אינו חייב בלינה, ולדעתם אותה שאמרו בקרבן עצים שטעון לינה, במקריב עצים בתורת קרבן יחיד הדברים אמורים - לסוברים שיחיד מתנדב ומקריב קרבן עצים - שכיון שמקריבו, דינו כשאר קרבן, ומחייב בלינה (אמונת יהושע (גלדצהלהר) ח"ב סי' קט עמ' תקצג, צד ב. ועל כע"ז בגבורת יצחק שקלים פ"ז ה"ד, לענין המביא יין)].

ומענין לענין נציין דראה במנ"ח (מצוה קלו) שכתב: ועיין במס' סוכה (דף מ"ז ע"א) ובתוס' שם ד"ה לינה, ובכמה מקומות [בתוס' בראש השנה דף ה' ע"א ובפסחים צ"ה ע"ב, וזבחים צז ע"א] דמי שמביא קרבן אפילו עצים היה טעון לינה בירושלים ולא היה יוצא עד למחר, וכן הוא ברמב"ם (הל' ביכורים פ"ג ה"ד ובכ"מ שם) אם כן כיון דהכהן גדול היה מקריב מנחה בכל יום, היה טעון לינה בירושלים, על כן היה צריך הכה"ג לדור בירושלים כי היה צריך לינה. וכן הוא ברמב"ם הלכות כלי המקדש (פ"ה ה"ז) שכתב ויהיה ביתו בירושלים ואינו זז משם עיין שם ברמב"ם, ועיין בכ"מ שם שלא הראה מקום מוצא הדין ומה טעם יש בו. אך באמת הטעם דהיה טעון לינה בירושלים מפני הקרבן שמביא בכל יום וזה אמת וברור ושמעתי זה מתלמידי (מ' חיים משה ג"ב) יחיה, עכ"ל המנ"ח.

והנה בגליוני הש"ס לר"י ענגיל הביא כאן את דברי המנ"ח, והעיר מגמ' סנהדרין (יח ב) שכה"ג יכול להיות מן הסנהדרין וכתב "וצ"ע קצת לפי הנ"ל דאיך יכול להיות מן הסנהדרין שמא יצטרכו לצאת למדידת עגלה ערופה או להוסיף על העיר עיין סנהדרין (יד ב), והרי הכה"ג אסור לו לצאת מירושלים. ויש לומר דלצורך מצוה שרי, דרק אם יוצא לצורך עצמו הוי זה נגד חיוב הלינה, משא"כ לצורך מצוה נחשב עדיין שפיר דירתו ולינתו בירושלים, כיון דלמצוה הוא שיצא, וכשיגמור את מצותו יחזור,

יחד עם כל בית ישראל אבילים אנו ודווים בסילוקן של צדיקים אשר שקול כשריפת בית אלוקינו, בפטירתו של האי גברא רבא, משיירי כנסת הגדולה, הכהן הגדול מאחיו, אשר אמרנו בצילו נחיה, מרן ראש הישיבה הגאון הגדול רבי שלום כהן זצ"ל ראש ישיבת פורת יוסף ונשיא מועצת חכמי התורה, יה"ר שיבולע המות לנצח, ונזכה לראות מהרה בנחמת ציון.

שיריים וכולן נשרפין, ויש לומר דאשכחן כי האי גוונא... לר' שמעון דמנחת חוטא של כהנים נקמצת, הקומץ קרב לעצמו והשיריים קריבין לעצמן והוא הדין כאן עצים, עכ"ל. וכן פירש המיוחס לרשב"א וז"ל: המתנדב שני גזירין מבקע מלא קומצו קסמין רכין ונותן על המערכה ואח"כ נותן האחרים. ויעוין מש"כ בחידושי הגר"ז לבאר מדוע לא אמרין שהשיריים יתפזרו על בית הדשן, שכתב: והנה שם (דף ע"ד ע"א) יש מי שסובר שהשירים מתפזרין על בית הדשן, ולכאורה כאן ודאי היה צריך להיות כך, דבשלמא שם סובר ר"ש שהשירים קריבין משם דיש דין דמנחת כהן כולה כליל, אבל כאן מאין נקח דין הקרבה על השיריים, אבל מלשון רש"י ותוס' נראה דגם כאן השיריים קריבין, וכן מוכח בתוס' לקמן (דף כ"א ע"א בד"ה יצאו עצים שאינן מקבלים טומאה) בסוה"ד כתבו דעל קרבן עצים חייבין משום פיגול דיש להם מתירין, ואם נסבור דהשירים מתפזרין על בית הדשן מה שייך כאן מתירין.

וכן דעת רש"י - הובא בשיטה מקובצת מנחות כ ב:

ורבינו גרשום לקמן בדף קז ע"א, כתב שהשיריים של העצים הם לכהנים, יעו"ש.

וכתב המקדש דוד (סימן יא אות ג): והרגמ"ה ז"ל שם (ק"ז ב) כתב וז"ל: דרבי לא אמר ב' גזירין וקאמר דנקטרין בפ"ע ולא להכשיר האברים שעל המערכה ולא קא יהיב בהו שיעורא כמה לייתי אבל מלא קומצו יקטיר וטעונה הגשה ומלח כשאר קרבנות ושירי אותן עצים לכהנים עכ"ל, והנה זה שכתב דרבי לא קאמר ב' גזירין כלל ולא קא יהיב בהו שיעורא כמה רק מקטיר מלא קומצו, יש לחקור אם יכול להתנדב רק מלא קומץ או דלמא כיון דצריך קמיצה ע"כ צריך להיות שיריים רק דליכא שיעור להשיריים, אך בעיקר מ"ש דרבי לית ליה שיעורא כלל דב' גזירין יש לעיין מהתוספתא שהביאו התוס' מנחות (כ' ע"ב) ד"ה מלמד האומר הרי עלי עצים מביא דמי ב' גזירין ונותנן לשופר כו', ואם אמר הרי עלי ב' גזירין אלו למזבח כו', ואם הקריבין בחוץ חייב דברי רבי כו', ונראה מזה דאף לרבי באומר הרי עלי עצים מביא ב' גזירין וצ"ע.

ה. דעת רבי שהמתנדב עצים הרי העצים עצמם קרבן הם כמנחה, וטעוניה מלח ככל קרבן מנחה, וטעוניה הגשה לקרן כשאר מנחה, וטעוניה קמיצה כמנחה, שמרסקן לעצים דקים, וצריכין עצים אחרים להקטיר עליהם את קרבן העצים, וכשאר מנחה, אך אין טעוניה שמן ולבונה, אך דעת רבנן שלמדים קרבן עצים מעצים הבאים עם הזבח, ואינם קרבן בפני עצמו, אינם טעוניה הגשה והלכה כחכמים.

במנחות קו:

וכתב החזון איש [כג ה]: דלרבנן נמי אין העצים קדושים לעצי מערכה, אלא הן קרבן ושריפתן זהו הקטרתן, אלא שאינן צריכין להזרק על אש המערכה, אלא נותנן על המזבח ומדליקן וזו הקטרתן, והלכך אינן צריכין מלח, שאין דבר אחר באה חובה להן, ומותר לזרוקן על המערכה שאין עיכוב בדבר. ואין לומר דלרבנן הן בכלל עצי המערכה, דאם כן

צריך למוסרן לציבור... ואי מוסרן לציבור, אם כן לא שייך למילף מקרא "קרבן" מלמד שמתנדבין עצים, שאין זה מנדב כלום אלא היינו עצי המערכה; אלא ודאי דשלו הן, והן קרבן בפני עצמן, אלא שעיקר הקרבת עצים נשען על הקטרת עצי המערכה, דעצי המערכה אף שעיקרן הכשר קרבנות, מכל מקום הן עצמן נמי קרבן ושריפתן רצויה לפניו, וכמו שאמר "והגורלות הפלנו על קרבן העצים", ועיקר קרא על עצי המערכה קאי, וכדאמר תענית כח א, והתם נתנו על מנת למוסרם לציבור, אלא כיון שעצי המערכה קרבן, אפשר לרבות מקרא שיש להתנדב הקטרת עצים בלא הקרבת קרבנות עליהם, ראה עוד שם. אך בפירוש רבינו גרשום מבואר לא כן, שהרי כתב "שמתנדב עצים: דאיכרו נמי קרבן, וקסבר תנא קמא דאותן גזירין קריבין להכשר קרבנות על המערכה, ורבי... קאמר דנקטרין בפני עצמן ולא להכשיר האברים שעל המערכה".

כתב המקדש דוד קדשים סימן יא אות ג: והנה לרבי דאמר עצים טעוניה קמיצה יש לחקור איך יעשה הקמיצה, וכתב רש"י ז"ל במנחות (ק"ו ע"ב) וז"ל: שמרסקן לעצים דקים עד שנוטל מהם מלא קומצו עכ"ל, והש"מ מנחות (כ' ע"ב) כתב וז"ל: המתנדב שני גזירין מבקע מלא קומצו קסמין דקים ונותן על המערכה עכ"ל, ונראה מזה שאינו מוסק כל העצים רק שיעור קמיצה.

והשפת אמת במנחות דף קו: כתב: לדברי רבי כו' מלח כו' קמיצה כו' עצים צ"ע לבונה נמי ליבעי בשלמא שמן י"ל דאין ללמוד משאר מנחה שהשמן נבלל בקמח משא"כ בעצים אבל לבונה על המנחה למה לא נילף גם בעצים אי נקרא מנחה וי"ל משום דמצינו עכ"פ מנחה בלא לבונה כגון בסוטה וחוטא לכן אין להצריך בעצים לבונה מיהו בלא"ה לק"מ דקרבן איקרי מנחה לא איקרי [אכן לעיל (כ' ב) כ' התוס' דרבי מקיש עצים למנחה ומה"ט בעי קמיצה וה"ה ימין ונתינת הקומץ בכלי שרת].

וכתב המקדש דוד (סימן יא אות ג): והרגמ"ה ז"ל שם (ק"ז ב) כתב וז"ל: דרבי לא אמר ב' גזירין וקאמר דנקטרין בפ"ע ולא להכשיר האברים שעל המערכה ולא קא יהיב בהו שיעורא כמה לייתי אבל מלא קומצו יקטיר וטעונה הגשה ומלח כשאר קרבנות ושירי אותן עצים לכהנים עכ"ל, והנה זה שכתב דרבי לא קאמר ב' גזירין כלל ולא קא יהיב בהו שיעורא כמה רק מקטיר מלא קומצו, יש לחקור אם יכול להתנדב רק מלא קומץ או דלמא כיון דצריך קמיצה ע"כ צריך להיות שיריים רק דליכא שיעור להשיריים, אך בעיקר מ"ש דרבי לית ליה שיעורא כלל דב' גזירין יש לעיין מהתוספתא שהביאו התוס' מנחות (כ' ע"ב) ד"ה מלמד האומר הרי עלי עצים מביא דמי ב' גזירין ונותנן לשופר כו', ואם אמר הרי עלי ב' גזירין אלו למזבח כו', ואם הקריבין בחוץ חייב דברי רבי כו', ונראה מזה דאף לרבי באומר הרי עלי עצים מביא ב' גזירין וצ"ע.

